יו) [פוטה מוו.], כ) [שם ע"ש], ג) [ברכות לג. סוטה מא.], ד) מגילה כט:, כ) [פוטה מא.], ו) פסחים

סך: לעיל לג. [וש"ג], ז) זאת סד: לעיל לג. (וש"ג], ז) זאת היא גירסת ירושלמי, ה) [שבת

"ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו:

וגולל ספר תורה וכו': יוכל כך למה כדי שלא להוציא לעז על ספר תורה: ובעשור

של חומש הפקודים קורא על פה: אמאי

נגלול וניקרי יאמר רב הונא בריה דרב

יהושע אמר רב ששת ילפי שאין גוללין

ספר תורה בציבור °מפני כבוד ציבור ונייתי

אחרינא ונקרי רב הונא בר יהודה אמר

ימשום פגמו של ראשון וריש לקיש אמר

פמשום ברכה שאינה צריכה ומי חיישינן

לפגמא והאמר ר' יצחק נפחא סיראש חודש

מבת שחל להיות בשבת מביאין שלש

תורות וקורין אחת בענינו של יום ואחת

של ראש חודש (מבת) ואחת של חנוכה

התלתא גברי בתלתא ספרי ליכא פגמא חד

גברא בתרי ספרי איכא פגמא: ומברך

עליה שמונה ברכות: ת"ר ®על התורה

כדרך שמברכים בבית הכנסת על העבודה

ועל ההודאה ועל מחילת העון כתיקנה ועל

המקדש בפני עצמו ועל הכהנים בפני עצמן

ישראל בפני עצמן ועל שאר תפלה

איל העם ואת שבעת כבשים תמימים בני שנה דברי ר' אליעזר רבי

עקיבא אומר עם תמיד של שחר היו קרבין ופר העולה ושעיר הגעשה

בחוץ או היו קרבין עם תמיד של בין הערבים יקדש ידיו ורגליו ופשם וירד וטבל ועלה ונסתפג הביאו לו בגדי לבן ולבש וקדש ידיו ורגליו ינכנס

להוציא את הכף ואת המחתה קדש ידיו ורגליו ופשט וירד וטבל עלה

ונסתפג הביאו לו בגדי זהב ולבש וקדש ידיו ורגליו "ונכנס להקטיר קטורת

של בין הערבים ולהטיב את הגרות וקדש ידיו ורגליו ופשט "(וירד ומבל

עלה ונסתפג) הביאו לו בגדי עצמו ולבש יומלוין אותו עד ביתו ויום

מוב היה עושה לאוהביו בשעה שיצא בשלום מן הקודש: גמ' איבעיא

להו היכי קאמר עם תמיד של שחר היו קרבין ופר העולה ושעיר הנעשה

בחוץ עם תמיד של בין הערבים או דילמא הכי קאמר עם תמיד של

שחר היו קרבין ופר העולה בהדייהו ושעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של

בין הערבים ותו פר העולה לרבי אליעזר דשייריה אימת עביד ליה ותו

בין לרבי אָליעזר בין לָרבי עקיבא אימורי חמאת אימת עביד להו

אמר רבא לא משכחת לה מתקנתא אלא או לרבי אליעזר דתנא בדבי

עין משפם

נר מצוה

הלכה י טוש"ע שם ס"ג ד ורב

נומד דף רעב.]:

"ג ד מיי׳ פי״ג מהל׳ תפלה

טוש"ע א"ח סי׳ תרפד סעיף

מהלי עבודת יוה"כ הלי

טוש"ע א"ח סי קמד סעי

דן: דן: יד וז חט מיי פ״ד מהל׳

עבודת יוה"כ הלכה ב: ענרת יוט"כ הנכה כ. מו י מיי׳ שם: מו כ מיי׳ שם הלי א [ופ"ב

כלי בו:

מוסף רש"י

וכל כך למה. לו לומר להס, כדי שלא להוציא לעז על ספר תורה. שלה

אמרו פרשה שהוא חורא על

פה אינה כתובה בו וספר

פה חינה כתובה בו וקפר משובש הוא (טוטה מא.). של קפר תורה ראשון של יאמרו מלא בו פקול (שם). בעניבו של יום. פרשה של בעניבו של יום.

אותה שבת לפי סדר פרשיות התורה (שם). ת"ר ושאר התפלה. זו היא שיש ברכה

אחת ובו תפלה תחנה רנה

ובקשה וגו' (שם). ואחר כך. לאחר שגמר כהן גדול

לחרות פרשה בברכותיה. כל

מקרות פרסט ככוכותים, כל אחד ואחד. מן הלכור, מביא ספר תורה מביתו.

לעזרה, דקסבר אין עירוב והוצאה ליום הכפורים, אי נתי ירושלים דלחותיה נעולות

בלילה ומערבין את כולה (שם). להראות חזותו. של ס"ת ונויו דאמר מר זה אלי

ואנוהו החנאה לחניו בחצוח

אין מעבירין על המצות. הפוגע במלוה לא יעבור

הפוגע בנונוה לנו יעבור ממנה, ונפקא לן במכילתא מושמרתם את המצות קרי

ביה את המצוות. לא תמתיו

וכעי"ז מגילה ו:).

בס"ת נאה בנינית נאה

הלכה כד סמג עשין שם

יא א מיי׳ פי״ב מהל׳ תפלה תרי עשר לתחילתו דאם כן אפילו מתחילתו לסופו יט טוש"ע א"ח סי׳ קמד סעיף נמי לא דהיינו בכדי שיפסיק התורגמן אלא מסוף הספר ללד תחילתו :6 יב ב ג [מיי׳ שם הל' כג] ופ"ג מהל' עבודת יוה"כ

מימה לי מאי מספקא ליה (אם מספקא ליה) אם אימא דשעיר הנעשה בחוץ לחודיה קרב עם תמיד של בין הערבים אם כן לא ליתני במתניתין היו קרבים עם תמיד של בין הערבים בלשון רבים אלא ליתני היה קרב וי"ל משום דשייר אימורי

אליעזר אומר יצא ועשה אילו ואיל העם ואימורי חטאת אבל פר העולה וז' כבשים תמימים ושעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של בין הערבים ויש ספרים שאין בהם אבל פר העולה אלא כתוב בהן יצא ועשה אילו ואיל העם ואימורי חטאת ופר העולה וז' כבשים ושעיר וכו' ולא נהירא אותה גרסא דאם כן תנא דבי שמואל נמי לאו מתקנתא היא דאיכא למיבעי עלה כמו אמתניתין:

חטאת דילמא אמורי חטאת נמי קרב עם תמיד של בין הערבים ולהכי קתני היו: דתנא דבי שמואל. ה״ג רצי

ת"ר ∘ושאר התפלה רנה תחינה בקשה מלפניך על עמך ישראל שצריכין להושע וחותם בשומע תפלה ואח"כ כל אחד ואחד מביא ספר תורה מביתו וקורא בו כדי להראות חזותו לרבים: הרואה כהן גדול כו' לא מפני שאינו רשאי: פשימא מהו דתימא כדריש לקיש דאמר ריש לקיש יַאִין מֶעבירין על המצות ומאי מצוה יָברב עם הדרת ִמלְד קמ"ל: מתני׳ אם בבגדי בוץ קורא קדש ידיו ורגליו יפשם ירד ומבל עלה ונסתפג והביאו לו בגדי זהב ולבש וקדש ידיו ורגליו ויצא ועשה את אילו ואת

רבינו חנגאל

ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחלתו כלומר למפרע לא. ואומר יותר ממה שקריתי כאן כתוב כאן. ולמה כל זה שלא יאמרו זה הספר תורה חסר הוא וכו'. ואסיקנא לריש לקיש אינו פותח בספר תורה אחר לקרות בו עד שיברך ואע״פ שבירך בספר תורה האחר שקרא בו. וכי תלתא גברי בתלתא סיפרי לא הוה פנמא למפרים. חד נררא בתרי סיפרי פגמא. ירושלמי בתרי סיפרי פגמא. ירושלמי ומברך עליה ח' ברכות על החורה. רא"י הרוחר רחורה. . ביראה נעבוד. על ההודאה.

בא"י הטוב לך להודות. על מחילת העון, בא"י מוחל עונות עמו ישראל. על המקדש, בא"י הבוחר במקדש 6) בא"י שומע בא יהטוב ען אחרות: על מהילת הפון, בא יהודה ענות נפני שהאל כל המקוש, בא יהבות במקוש שיבא ישומע. תפלה, הראואה כהן גדול פשתה קורא כרי. ש"מ דמצוה היא לישב בכנסת בשנה שקרין בספר התורה, שנאמר ברוב עם הדרת מלך. יצא ועשה את אילו ואת איל העם כו'. איבעיא להו ר' עקיבא היכי קאמר, שבעת כבשים תמימים עם תמיד השחר היו קריביז ופר העולה כר'. ושחיטת פרו. והקטרת. והזאת דם הפר לפני הכפרת. ושחיטת השעיר. והזיית דמו בפנים. והזיית יוה קריבין ופו המלדה כד, ושריטת פוד, והשטחות הוחה ודם היום לפני המלדה בל המלדה במידה החייבה והחייב. מדם הפר לפני הפרכת, והזית מדם השעיר לפני הפרכת, עירוב דם הפר בדם השעיר, והזייה בקרנות מזבח הזהב, והזייה על טהרי טהרו, וידרי על שעיר המשתלח, ושילוח השעיר, והוצאת הכף והמחתה, והוצאת פר ושעיר לשריפה, וקריאה בתורה, והקרבת אילו ואיל העם, וחלבי פרו, וחלבי השעיר הנעשה בפנים, ופר העולה ושבעת כבשים תמימים, ושעיר של חטאת ותמיד של יד את הרבים וחדב יהוד, והשני הנפטה בשנים, ופרות שבים הבשנים ובשנים והביטה והביטה, ושפני של החומה והנהי של בין הערבים. מאמר רבא לא המצא בסדר הזה אחרי עברת היום שרביר הכל שיון ביה, אלא אי רי אליעור רבי שמואל, דתא דבי שמואל רי אליעזר אומר יצא (ועשה) אילו ואיל העם ואימורי חטאות. ופר העולה ושבעת כבשים תמימים ושעיר הנעשה בחוץ ותמיד של בין הערבים. אי ר' עקיבא דתוספתא. דתני בתוספתא ר' עקיבא אומר תמיד של שחר ועמו עולת המוסף והן בוות ותמדי של ביך ותביבים. איר בעקבא התסופתה. התביבות הפקרבים, כדבתים מלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד פר ושבעה כבשים. שמצינו בכל מקום כי המוספין עם המיד של שחר קריבין, כדכתיב מלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד תעשו את אלה וגר׳ עד עולת התמיד יעשה. ולמה לא עשה עמהם איל העם כדרך שעושה כל השנה מפני שכתוב מפורש ביום . הכפורים ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם ללמד שאין נעשין אלא לאחר עבודת היום. ואחרי כן עושה עבודת היום.

ואח"ב

ז) חסר כאן ובירושלמי הכי איתא על ישראל הבוחר בישראל על הכהנים הבוחר בכהנים על שאר תפילה ותחינה וכו׳ בא"י שומע תפלה.

מסוף הספר לסחילסו. למפרע: וכל כך למה. למה לריך לומר ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו. אין לפרש מסוף יותר ממה שקריתי לפניכם כתוב כאן: שלא להוליא לעו על ספר מורה. כשרואין אותו קורא פרשה שלישית על פה יהו סבורים שספר מורה חסר אותה פרשה: מפני ככוד ליכור. שיהו מלפין ודוממין כלל לא: רשעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של בין הערבים.

לכך: ונייתי אחרינא. שיהא נגלל לפרשה שלישית: משום פגמו וכו'. שלא יאמרו חסר הוא: ברכה שאינה לריכה. שיהא לריך לחזור ולברך: כתיקנה. כמו שחנו חומרין חותן בתפלה: חנו רבנן שחר החפלה. השנויה במשנה כך היא רנה תחינה בקשה מלפניך על עמך ישראל שלריכים להושע: להראות חזותו לרבים. להראות נויו של ספר תורה ותפארת בעליה שטרח להתנאות במלוה שנאמר (שמות טו) זה אלי ואנוהו התנאה חי לפניו במצות לולב נאה ספר תורה נאה בקלף נאה בדיו נאה בלבלר אומן ומערב יום הכפורים הביחום שם: חין מעבירין על המצות. ומהו דתימא האי נמי אעבורי הוא שמניח זו והולך לראות זו: ומחי מלוה. יש ברחייתן יש כאן מלוה משום ברוב עם הדרת מלך: קמ"ל. דלאו מעבר הוא מאחר שאינו עסוק בה: כזתבי' שבעת לבשים. של מוסף הן בחומש הפקודים (במדבר כט): ופר העולה. נמי דמוסף עם תמיד של בין הערבים בטבילה חמישית: גבו' היכי קחמר. רבי עקיבא: ומו פר העולה לרבי אליעזר דשייריה. ולא איירי ביה אימת עביד ליה והוא הדין נמי דאיכא לאקשויי אשעיר אלא ריש מילתא נקט: אימורי הטאת. דתנא באידך פירקין ש' נתנס במגס עד שיקטירס: לא משרחת לה. לסדר עבודת היום מתקנתא במשנחינו אלא משכחת לה מתקנתא לרבי אליעזר דתנא דבי שמואל דאיירי בכולהו או לרבי עקיבא דתוספתא שפירש שם את דבריו יפה. בדרבי עקיבא לא גרסינן יצא ועשה: עס סמיד של שחר. בלבישה ראשונה שנאמר במוספי כל הרגלים מלבד עולת הבקר אלמא מוספין עם עולת הבקר נעשית בסמוך להן וילמוד יום הכפורים מהם: ואח"ל עבודת היום ואחר כך שעיר הנעשה בחוץ. ואף על פי שהוא מן המוסף לא יכול להקדימו לעבודת היום לפי שנאמר (ה) בו ושעיר חטאת אחד מלבד חטאת הכפורים למדנו ששעיר חטאת הפנימי :קלמו ימסר שמואל או לרבי עקיבא כדתוספתא דתנא דבי שמואל בו רבי אליעזר אומר יצא ועשה אילו ואיל העם ואימורי חמאת אבל פר העולה ושבעת כבשים ושעיר הנעשה בחוץ עם

קלג:ן, ט) [לעיל סו:], תורה אור השלם ו. בַּרַב עם הַדְרַת מֵלֵךְ וּבְאֶפֶּס לְאֹם מְחָתַת רְזוֹן: משלי יד כ .. מִלְבַד עֹלַת הַבּקֶר אֲשֶׁר 2. מִלְבַד עֹלַת הַבּקֶר אֲשֶׁר לעלת התמיד תעשו את גליון הש"ם נמרא מפני כבוד צבור. גבור א טפני כבור צבור. (שבת דף קלג) ומגילה [כ"ג ע"א] כד ע"ב וגיטין דף ס ע"א וסוטה דף לט ע"ב: הגהות הב"ח רש"י ד"ה ואח"כ עבודת (א) כו׳ לפי שנאמר שעיר עזים חטאת מלבד חטאת הכפורים: הגהות הגר"א מתני' הנעשה בחוץ (היו קרבין) מא"מ (ועתוק' ד"ה ושעיר ובת"י): [ב] גמרא דתנא דבי שמואל רבי אליעזר אומר ילא ועשה כו׳. נ"ב אבל ר' אליעור דמתני' ס"ל כמ"ש בתוספתא ר' אליעור אומר פר העולה ושעיר הנעשה

תום' ישנים

בחוץ היו קרבין עם תמיד של שחר והגמרא לא הביאו משום דחסר שם אימורי חטאת אבל

ודאי לכ״ע עם אילו ואיל העם

האימורין קרבי ובירו׳ אר"י זו דברי ר"א ור׳ עקיבא אבל

חכ״א כולן היו קרבין עם תמיד של בין הערבים קרי לדתני שמואל צלשון חכמים:

ובעשור של חומש הפקודים קורא על פה. והל דאמרינן בגיטין [ס, ב] דברים שבבכתב אי אתה רשאי לאומרן בעל פה, ואומר רבינו דמנוה מן המובחר הוא לקרות אותו שבכתב בכתב ושבעל פה בעל פה, ומשום כבוד ליבור לא הטריחוהו לגלול. וריב"א פי" יאסריתוטה עצמנו. זריב טו פי ואמר הואיל ואינו מגיד אלא עבודות היום יכול לקרות בעל פה כעין תפילות המוספין שאנו קורין בעל פה, ומביא ראיה מן הירושלמי דקאמר התם במכילתין אין גוללין ספר המם במפינמין מין גונפין ספר תורה ברבים כו', והתניא קורין אחרי מות ואך בעשור כו' שנייא היא שהיא סדרו של יום, מדע דאמר ריש לקיש בכל אתר אסור לקרות בעל פה וכאן קורין בעל פה. אך קשה לרבינו על פרשת הרבנות שאנו על פרשת קרבנות שאנו אומרים בכל יום בעל פה ואינו

סדרו של יום. ואומר רבינו דהיינו טעמא שאינו מוליא רבים ידי חובתו. אבל אם היה להוליא רבים ידי חובתו היה אסור כיוו שאינו סדרו של יום. וא"מו רבל היא"מ עפשה של של מופר להייל היילה להבל היילה הבל היילה הגול (סוכה לת, ב), ייל שכיין שאינו אלא של יום. וא"מ והלא אותר הלל בעל פה אש"ש שהוא להוציא רבים ידי חובסן דאמריון בלולב הגול (סוכה לת, ב), ייל שכיין שאינו אלא דברי שבח והודאה בעלמא תו ליכא למיחש למידי. ובשם הרב ר' אליעזר ממיץ שמעםי שהיה מביא ראיה לפי' זה מדאמריון בפרק בתרא דמענית [כח, א] גבי מעמדות בשחרית ובמוסף ,כנסין לבית הכנסת וקורין אוחה בחורה כדרך שקורין כל השנה כולה, ובמנחה ימיד קורא בעל פה, א"ר יוסי וכי היאך היחיד יכול לקרות אותה על פה בציבור, פיי כיון שהוא להוליא את הציבור, אלא כולן קורין אותה על פיהן כקורין את שמע, משמע שכיון שהוא להוליא את הציבור אסור אבל היחידים שלא להוליא הרבים מותר. מחוך כך נהגו [ד]טוהג שליח ליבור לקרות את שמע בלחש וכן הפסוקוים] של ברוך ה' (יום יום) לעולם (אמן ואמן) ועל ידו נהגו סילן, וכן מי כמוך באלים ואומר ה' ימלוך לעולם ועד באמת ובאמונה. אבל כי פדה ה' את יעקב וגו', וכן (אומר) [כאמור] לעושה אורים גדולים ביולר אומר בקול רם לפי שנתקטו שם לצורך חסימה מעין פתיחה וחפילות של ראש השנה כגון מלכיות חכרונות ושופרות אומר בקול רם לפי שאיטו אלא מפילות ושבח לתקום מעניינו של יום. מ״ר. וגיגדוד וגיקרי בו׳. מימה לעיל הוה קשיא ליה אמאי מדלגין בחורה אפילו מאחרי מות לאך בעשור והשמא קשיא ליה איפכא ניגלול וניקרי. ואומר ה״ר יוסף דהשתא בעי טעמא דאמאי אמריען לעיל דאין מדלגין ועל המשנה נוח לו לפרש הטעם. כשום ברבה שאינה צריבה. מיכאן יש ללמוד לאחד ששוחט הרבה בהמוח או טופות ביחד אסור להסיח בין שחיט את של המניח כדי לחזר ולברך כיון שיטל (לברך) (לאח) בכרכה משונה שבובה ברבות. טלן מפוכשות צירושלמי. וא מפני שאינו רשאי פשיטא. ואטייג דאמריון בכרכות וק, א) ועוזכי ה' יכלו זה המניח ספר חורה ויואא ובין פסוקא לפסוקא מינעיא לן החס, מ"מ יכול לילך בשנה שגולל מאחרי מוח לאך בעשור אע"פ שאין המחורגמן מפסיק, או בשנה שגוללה ומניחה בחיקו. מתני', יצא ועשה את אידו ואיד העם ואת שבעת בבשים תמימים דברי ר' אדיעור בר'. אין זה הסדר דהם אחרי אילו ואיד

תמיד של בין הערבים רבי עקיבא דתוספתא מאי היא דתניא רבי עקיבא אומר יפר העולה ושבעת כבשים עם תמיד של שחר היו קרבין שנאמר ימלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד ואחר כך עבודת היום